

Zondag 6 december 2020

2^e zondag van de Advent

Lieve mensen, van harte welkom op deze 2^e Adventszondag. Wat ben ik toch blij, dat we ieder jaar Advent vieren, kúnnen vieren. Juist ook nu in dit jaar, dat zo helemaal in het teken staat van de coronapandemie die onze wereld belaagt. Midden in deze tijd waarin onze gezondheid wordt bedreigd, waarin we dierbaren hebben verloren, deze tijd van verregerende sociale beperking met alle eenzaamheid die dat kan veroorzaken, deze tijd ook met de economische gevolgen door alle maatregelen die nodig zijn om dit virus te overwinnen.... midden in deze soms zo donkere en sombere tijd richten we ons op het Licht. In ons dagelijkse leven doen we dat automatisch: zodra het donker wordt gaan

de lampen aan in huis, en dat geeft letterlijk licht, en veiligheid, geborgenheid, en troost.....Maar doen we dat ook in ons 'geestelijke' leven? Hoe troostrijk is het niet, dat ook dáár lampen zijn die aangedaan kunnen worden! Dát is Advent vieren, de kaarsen staan er symbool voor: onze lampen aandoen, ons richten op en groeien naar het Licht dat alle duisternis verdrijft, ons laten tróósten.....We gaan er straks meer over horen hóe we dat kunnen doen. Laten we nu eerst ons hart op God onze Vader richten, en om zijn Hulp vragen, Zijn ontferming, die we daarbij nodig hebben.

Eerste lezing: Jesaja 40, 1-5.9-11

Uit de profeet Jesaja

Troost, troost toch mijn Stad, - zegt uw God -; spreek Jeruzalem moed in; roep haar toe dat haar straf tijd voorbij is, dat haar ongerechtigheid vergeven is, dat zij van Gods hand haar zonden dubbel betaald heeft gekregen. Een stem roept: 'Baan de Heer een weg in de steppe; effen voor onze God een heerbaan in de woestijn; elk dal moet gevuld, elke berg en heuvel geslecht worden; alle oneffenheden moeten vlak, de rotsmassa's een vallei worden. En verschijnen zal de glorie des Heren en alle vlees zal daarvan getuige zijn. De mond des Heren heeft het gezegd!' Beklim de hoogste berg, gij Sion, vreugdebode. Verhef krachtig uw stem, Jeruzalem, vreugdegezant. Verkondig het luide, ken geen vrees; roep tot de steden van Juda: 'Uw God is op komst! Zie, God, de Heer komt met kracht. Zijn arm voert de heerschappij; Zijn loon komt met Hem mee; Zijn beloning gaat voor Hem uit. Als een herder zal Hij zijn schapen weiden, in zijn armen ze samenbrengen, de lammeren dragen tegen zijn boezem, de schapen met zachte hand geleiden'.

Woord van de Heer. - *Wij danken God.*

Tweede lezing: 2 Petrus 3, 8-14

Uit de tweede brief van de heilige apostel Petrus.

Vrienden, één ding mag u niet ontgaan: voor de Heer is één dag als duizend jaren en duizend jaren als één dag. De Heer talmt niet met zijn belofte zoals sommigen menen, maar Hij heeft geduld met u, daar Hij wil dat allen tot inkeer komen, en dat niemand verloren gaat. Maar de dag des Heren zal komen als een dief. Dan zullen de hemelen dreunend vergaan en de elementen zullen door vuur worden verteerd; en de aarde en de daden op aarde verricht zullen zich bevinden voor Gods oordeel. Wanneer alles zo vergaat, hoe moet gij dan uitmunten door een heilig leven en innige vroomheid, de komst verwachtend en verhaastend van de dag Gods, waardoor de hemelen in vlammen zullen opgaan en de elementen zullen wegsmelten in de vuurgloed. Maar volgens zijn belofte verwachten wij nieuwe hemelen en een nieuwe aarde, waar gerechtigheid zal wonen. In deze verwachting, geliefden, moet gij u beijveren onbevlekt en onberispelijk voor Hem te verschijnen, in vrede met God.

Woord van de Heer. - *Wij danken God.*

Evangelielezing: Marcus 1, 1-8

Begin van het heilig evangelie van onze Heer Jezus Christus volgens Marcus

Begin van de Blijde Boodschap van Jezus Christus, de zoon van God. Zoals er geschreven staat bij de profeet Jesaja: Zie, ik zend mijn bode voor u uit die voor u de weg zal banen; een stem van iemand die roept in de woestijn: Bereidt de weg van de Heer, maakt zijn paden recht. Zo trad Johannes op in

de woestijn en doopte; hij preekte een doopsel van bekering tot vergiffenis van de zonden. Heel de landstreek Judea en alle inwoners van Jeruzalem trokken naar hem uit, en lieten zich door hem dopen in de rivier de Jordaan, terwijl zij hun zonden beleden. Johannes ging gekleed in kameelhaar met een leren gordel om zijn lendenen; hij at sprinkhanen en wilde honing. Hij predikte: 'Na mij komt die sterker is dan ik, en ik ben niet waardig mij te bukken en de riem van zijn sandalen los te maken. Ik heb u gedoopt met water, maar Hij zal u dopen met de heilige Geest.

Woord van de Heer. - *Wij danken God.*

Overweging:

Jesaja begint met die ontroerende woorden: 'Troost, troost, mijn stad, - zegt uw God-, spreek Jeruzalem moed in.....

Deze woorden raken mij altijd diep. De muzikale vertolking uit de 'Messiah' van Handel is ook zo prachtig. Als u wilt kunt u daar naar luisteren door op deze link te klikken: <https://youtu.be/XIJ6ueGhOI8>

Als Jesaja deze woorden spreekt, is het volk Israël in crisis. De tempel in Jeruzalem is afgebrand, de koning gevangen genomen en het grootste deel van de bevolking in ballingschap afgevoerd. Hun uitverkiezing als Gods volk leek tenietgedaan, ze waren getraumatiseerd, angstig en wanhopig. We herkennen misschien deze gevoelens ook in onszelf, en de coronacrisis draagt daar nog een extra steentje, zeg maar grote steen aan bij. Leven in deze wereld brengt onherroepelijk verdriet en spanning met zich mee: ziekte, dood van een dierbare, verbroken relatie, werkeloosheid... op welke manier dan ook. Ons leven is niet altijd wat we ervan verwacht hadden, en het noodlot kan soms zo onverwacht en onverbiddelijk toeslaan. En dan kunnen we zo'n behoefte aan troost hebben, aan bemoediging, aan hulp.....

Maar wat nieuw voor me is en mij speciaal trof toen ik met deze overweging bezig was, is, hoezeer de woorden van troost en de woorden "baan de Heer een weg in de steppe; effen voor onze God een heerbaan in de woestijn" bij elkaar horen, hoe ze niet los verkrijgbaar zijn. Zelf voelde ik sterk, dat God mij pas dán werkelijk kan troosten, als ik me láát troosten door Hem, dat is als ik in een zodanig vertrouwvolle relatie met Hem sta, dat ik uitzie naar Hem meer dan wachters in de nacht uitzien naar de morgen, zoals psalm 130 dat uitzegt. Dóe ik dat, doen wij dat? Is het misschien zo, dat wij vaker alleen op de móeilijke momenten God als een soort Grote Toveraar in willen zetten om alles ten goede te keren...? Terwijl bv meester Eckhardt daar toch heel duidelijk over zegt, dat wij God niet als melkkoe moeten willen gebruiken,

omwille van de melk die die koe geeft.....En dit besef kom je vaker tegen bij de mensen die er hun levenswerk van hebben gemaakt om zich daadwerkelijk toe te vertrouwen aan God, dag voor dag, alle uren van zo'n dag....ik denk dan aan de grote heiligen en mystici. Hoe vaak kom ik, komen wij er toe, om daadwerkelijk tijd voor Hem vrij te maken, behalve dat uurtje op zondag in de kerk? Het kan heel helpend zijn, als we ons daar eens wat dieper op bezinnen. Wat betekent het: "baan de Heer een weg door de steppe, effen voor onze God een heerbaan in de woestijn"? Voor mij wordt – bezig zijnde met deze tekst- voelbaar, dat het -óók- betekent, dat wij Hem ruim baan geven in ons leven, dat wij ons hart op Hem gericht houden, dat Hij vrij baan heeft om naar ons toe te komen. Want dát is wat Hij wil, dáár staat Hij altijd voor klaar: "verschijnen zal dan de glorie des Heren, als een herder zal hij zijn schapen weiden, de lammeren tegen zijn boezem dragen....." Hij wacht op ons, misschien meer dan wachters uitzien naar de morgen ziet *Hij* uit naar ons, of we Hem ruim baan geven in ons leven, of we alle obstakels die ons van Hem afhouden, alle oneffenheden op de weg vlak maken....Dán kan er een band met God ontstaan, waarin we ons veilig kunnen voelen bij Hem, waarin onze kwetsbaarheid en zwakheid, onze tekortkomingen er mogen zijn, waarin wij hélemaal mogen zijn die wij zijn. Hij houdt al van ons, nog voor wij geboren waren droeg Hij ons in de palm van Zijn hand.....Maar dán kunnen wij ook vanuit onze menselijke kleinheid, met al onze menselijke tekorten toegroeien naar de heelheid waarmee Hij ons geschapen heeft: immers naar Zijn beeld heeft Hij ons geschapen.... Hij in ons, wij in Hem....

En opnieuw neem ik me voor, om iedere dag wat méér een weg te banen voor Hem in mijn leven, niet alleen als mijn weg door de woestijn voert, maar altijd, iedere dag, om in die vertrouwvolle relatie met Hem te kunnen staan, waardoor ik Hem toelaat in mijn hart, waardoor ik toegang krijg tot de genade en de troost, de kracht en de wijsheid van God zelf, waardoor ik het Hem mogelijk maak om mij te troosten, om als een herder mij met zachte hand te geleiden. *Hij* wácht op mij, op ons...! In deze Adventstijd is het misschien goed om ons te realiseren, dat *Hij* ons verwacht! Laten we Hem niet langer laten wachten.... Ik wens ons allen een mooie, lichtende Adventstijd toe!

Slotgedicht:

Stille intimiteit:
U in mij, ik in U.

Er ligt een heel diep Sámen
onder ons verlangen:
U in mij, ik in U.
Dat mag ik nu eenvoudig, stil be-amen,
Zo wordt elk ogenblik
een eeuwig nú

zr Clary Braun JMJ (dec 2001)